

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 169/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. A., K., zastúpeného advokátom JUDr. L. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 CoE 2/08 z 28. februára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. A. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2008 doručená sťažnosť J. A. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoE 2/08 z 28. februára 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že sa v postavení navrhovateľa (žalobcu) v rámci občianskoprávneho súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Svidník (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 Er 390/2007 domáhal priznania nároku na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia za pracovný úraz, ktorý utrpel ako zamestnanec počas vykonávania práce v pracovnom pomere u zamestnávateľa (ďalej len „žalovaný“), v zmysle vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). O nároku sťažovateľa bolo právoplatne rozhodnuté, suma náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bola podľa § 7 vyhlášky z dôvodov osobitného zreteľa primerane zvýšená nad sumu 240 000 Sk. Sociálna poisťovňa svoju viazanosť rozhodnutím súdu uznala a v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 1 CoE 2/08 sťažovateľovi vyplatila sumu 240 000 Sk. Sociálna poisťovňa pritom v priebehu celého súdneho konania nepopierala svoje povinnosti poistiteľa, iba tvrdila, že nie sú dôvody na to, aby sťažovateľovi priznala ako náhradu za bolesť vyššiu sumu, ako uvádzala vyhláška.

Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 28. 2. 2008, sp. zn. 1 CoE 2/08 porušil právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove, č. k. 1 CoE 2/08 zo dňa 28. 2. 2008.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 6.732,-Sk do 15 dní od právoplatnosti nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v predmetnej veci podal aj dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, a to 7. mája 2008, práve s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o právne dosiaľ neriešenú situáciu. Napriek tomu využíva svoje právo domáhať sa ochrany svojich práv i na ústavnom súde. Hlavným dôvodom je najmä skutočnosť, že v prípade odmietnutia podaného dovolania, resp. jeho zamietnutia, by sťažovateľ nemohol svoje práva uplatniť na ústavnom súde z dôvodu uplynutia lehoty na podanie sťažnosti.

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity.

Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti, je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj Rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bulena a spol. verus Česká republika a rozhodnutie uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Českej republiky vo zv. 29/uznesenie č. 3 a pod.).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2009